

Zwarte tranen

Schrijver: Joyce Bekkers
Coverontwerp: Karin Bekkers
ISBN: 9789402105117
© Joyce Bekkers

Woord van de auteur

Alle gebruikte songteksten zijn voorbehouden aan de originele schrijver en daar ontleen ik geen rechten aan.

Toen ik aan dit boek begon was ik 14 jaar oud. Ik schreef omdat ik het leuk vond. Loos tijdverdrijf.

Op de middelbare school heb ik het verhaal gebruikt als profielwerkstuk en aan de hand hiervan is het voor de eerste keer gedrukt. Nadat de beoordeling binnen was, heeft het een jaar geduurd voor ik weer naar de tekst kon kijken. Ik had er zo intensief aan gewerkt, dat ik het verhaal niet meer aan kon horen. Totdat ik de kans kreeg het uit te geven.

Allereerst wil ik zeggen dat ik heel lang heb nagedacht over de vraag of ik al dan niet een dankwoord in het boek zou zetten. Uiteindelijk heb ik besloten dit niet te doen. Er zijn zo veel mensen die een steentje bijgedragen hebben, dat ik het, om niemand te vergeten, bij een algemeen bedankje houd. Vooral degenen die mij intensief gesteund hebben en mij geholpen hebben bij het bedenken van gebeurtenissen, lezen, verbeteren en beoordelen van de tekst wil ik enorm bedanken. Zij zullen wel van zichzelf weten dat ze bij deze groep horen. Maar alles in mijn omgeving heeft mij in de vier jaar waarin dit verhaal tot stand is gekomen geholpen en geïnspireerd. Mijn jaren op het Eckartcollege, mijn bijbaantje bij de Albert Heijn, maar ook mijn danslessen, opleiding aan de Vertaalacademie in Maastricht en vriendenkring en familie. Bij dezen zeg ik daarom: bedankt.

Daarnaast wil ik iedereen op het hart drukken dat de vervelende gebeurtenissen in het boek niet gebaseerd zijn op

eigen ervaringen. Al sinds het moment dat ik de eerste pagina's aan vrienden heb laten lezen, krijg ik vragen hoe ik in hemelsnaam zoiets kan schrijven. Veel mensen maken zich zorgen dat mij iets dergelijks overkomen is. Wees gerust, ik ben nooit verkracht en mijn lieve zus leeft (gelukkig) nog. Ik schrijf het eenvoudigweg toe aan een erg rijke fantasie.

Bedankt voor het kopen van mijn boek. Ik ben geen professioneel schrijfster. Ik ben een studente met een hobby en ik hoop dat ik u niet teleurstel.
Veel leesplezier!

Zwarte tranen

Joyce Bekkers

Woelen

“Het woelen, liggen wachten. De nacht is lang,
het is zo stil. De onmacht die je leven soms in
eens veranderen kan.”

(uit: Lange nachten – Wolter Kroes)

Woelen

Zonder te zien waar ik heen liep, dwaalde ik door de gangen van school. Alle leerlingen waren al naar huis, de school was uit. Leerlingen bleven nooit hangen vanwege het risico op corvee of strafwerk. Hier en daar liep een schoonmaker of leraar, verder was de school verlaten. Ik had geen idee waar ik heen liep en net zo min of het de juiste richting was. Ik moest naar L212, dat had meneer Campeling gevraagd, maar ik wist niet eens of ik daar überhaupt in de buurt was.

Ik sloeg mijn ogen op en keek op een van de bordjes naast een klaslokaal; Z-45. De Z-vleugel? Dat was zelfs in een ander gebouw dan de L-vleugel. Met een zucht draaide ik me om. Ik liep terug naar de grote hal, waar ik twee uur geleden nog gepauzeerd had. Ik wist dat ik veel te laat was bij mijn gymleraar, maar versnelde mijn pas niet. Ik staarde naar de vloer. Geloof het of niet, maar de vloeren van

onze school bestonden niet uit het gebruikelijke linoleum, maar uit steen. Stenen zoals je in een woonhuis aan kon treffen.

Steen veranderde in zwarte mat toen ik door de klapdeuren naar de uitgang liep. In deze matten werd het vocht van duizenden regenbuien opgezogen, wanneer leerlingen de school betraden. Ik stapte de buitenlucht in en liep over een grindpad naar het andere gebouw. Witte, grijze en zwarte steentjes schraaptten over elkaar bij iedere stap die ik zette, waardoor ik een vreemd geluid voortbracht. Ik was zo verward en verdrietig door de afgelopen weken, dat ik bijna gefascineerd was door de steentjes, waardoor ik bijna tegen de deur van het gebouw aan liep. Ik stopte net op tijd, bekeek het verslagen meisje dat het raam weerspiegelde en liep naar binnen. In dit gebouw werd nooit pauze gehouden, ondanks de enorme hal die zich achter de klapdeuren bevond. Alleen het gebouw met de T, P, A en Z-vleugels werd gebruikt voor de pauzes. In dit gebouw waren de E, L en Y-vleugels. Nog ergens anders waren de gymzalen te vinden. Waar de letters vandaan kwamen? Geen idee, ik wist alleen dat dit gebouw dezelfde vloer had als het TPAZ-gebouw; zwarte mat als je binnenkwam en steen als je de hal binnenliep. Hoe ik dit wist?

Ik staarde opnieuw naar de vloer tijdens het lopen, alsof het mijn beste vriend was.

Ik stak de hal over en ging de dichtstbijzijnde gang in.

Spookbeelden bleven in mijn gedachten ronddwalen. Drie weken eerder was Sarah Adams, mijn tweelingzus, aangereden door een veel te gehaaste automobilist. Het was recht voor mijn neus gebeurd. Ik had de auto aan zien komen, maar blijkbaar had Sarah hem over het hoofd gezien. Ze was gewoon de straat op gestapt en voor ik haar kon waarschuwen had de auto haar geramd. Het was een harde klap geweest. Sarah was door de lucht geslingerd en een paar meter verder op de grond gesmakt. Ze had in een onnatuurlijke houding gelegen en was zwaar gewond. Achteraf bleek dat ze op dat moment al op het randje van leven en dood had gebalanceerd. Ik was naar haar toe gesprint, had haar in mijn armen genomen en tegen alles en iedereen geschreeuwd dat ze het alarmnummer moesten bellen. Sarah was er slecht aan toe, maar ik had geen idee gehad dat ze van het ene op het andere moment zou sterven. Ze had haar spieren gespannen om heel zacht mijn naam te zeggen: 'Lindsey...' Later hadden we van de arts gehoord dat daardoor haar aorta gescheurd was. Die laatste

inspanning was te veel geweest voor haar lichaam. Haar ogen waren leeg geworden, terwijl ze nog steeds in die van mij keken. Rond Sarahs mond lag nog een klein glimlachje, dat ze me als allerlaatste geschonken had. Het duurde nog tien minuten voor de hulpdiensten eindelijk gearriveerd waren en in die tien minuten had ik Sarah vastgehouden. Ik had haar vastgehouden alsof ik haar op die manier terug zou krijgen. Ik hilde, mijn tranen waren in haar ogen gevallen terwijl ik haar mooie blonde haar streekte. Mijn zusje, mijn spiegelbeeld. Ze was er niet meer, ze was dood.

Toen de hulpdiensten dan toch eindelijk gearriveerd waren, had ik me aan Sarah vastgeklampt. Ik was bang geweest dat ik haar pas echt kwijt zou zijn als ik haar losliet. Ze hadden me letterlijk los moeten rukken van haar en ik had hartverscheurend geschreeuwd en gehuild. Sarah kon niet dood zijn, niet mijn Sarah. In een impuls hadden het verdriet en de pijn zich omgezet in woede. Ik had me losgetrokken van de ambulancebroeder en was rechtstreeks op de bestuurder van de auto afgestormd.

‘Klootzak!’ had ik geroepen. ‘Je hebt mijn zusje vermoord, mijn Sarah!’ Al voordat iemand goed en wel doorhad wat ik deed, had ik mijn

vuist gebald en hem een gebroken neus bezorgd. Dat was nu iets meer dan drie weken geleden, maar het leek gisteren gebeurd te zijn. Sarah was gecremeerd. Haar urn stond in de woonkamer en in het kettinkje dat dag in, dag uit om mijn hals hing zat een beetje van haar as.

De herinneringen spookten nog steeds door mijn hoofd toen ik weer begon te lopen, blijkbaar was ik daarmee gestopt. De gang door. Ik was weer terug in de hal. Met een zucht keek ik om me heen en liep toen definitief de L-vleugel in. De gang door, twee trappen op en weer verder. Ik was op verdieping twee, op zoek naar lokaal twaalf. L212. Onze school had een erg simpel nummeringsysteem. Ik liep door en door en zodra ik het kon opbrengen op te kijken, zag ik het lokaal L223. Ik was er al voorbij. Ik sloeg mezelf tegen het voorhoofd en draaide me om, waar ik meneer Campeling in een van de deuropeningen zag staan. Verbaasd en met opgetrokken wenkbrauwen keek hij me aan. Verontschuldigend glimlachte ik terwijl ik langs hem af het lokaal in liep. Campeling sloot de deur achter zich, waar hij voor bleef staan. Ik nam plaats op een van de stoelen voor het bureau.

‘Waarom liep je het lokaal voorbij?’ vroeg Campeling na een korte stilte.

‘Ben er niet helemaal bij,’ antwoordde ik. Ik probeerde zo normaal mogelijk te klinken, wilde niet dat hij over Sarah zou beginnen. Maar ik had pech, de vraag kwam al: ‘Sarah?’ Ik knikte nauwelijks zichtbaar en staarde naar mijn handen.

‘Ik wil er niet over praten,’ zei ik zacht. Ik hoorde voetstappen en zag de sportschoenen van mijn gymleraar vlak voor me stoppen. Ik durfde niet op te kijken toen ik een warme hand op mijn schouder voelde.

‘Dat wil je wel,’ zei hij, ‘niemand wil met zoiets blijven zitten, ik zie het aan je. Ik ken je beter dan je denkt.’ Ik slaakte een zucht, hij had gelijk. Ik wilde er niet mee blijven zitten, ik moest erover praten. Ik vertrouwde hem, misschien kon hij me helpen.

‘Ik krijg gewoon niet uit mijn hoofd hoe ze stierf en hoe ze me aankeek.’ Ondanks mijn fluisterton sloeg mijn stem over. Ik wilde niet huilen, niet weer. Ik stopte met praten om de brok in mijn keel weg te slikken en schraapte mijn keel.

‘Het is goed,’ zei Campeling terwijl hij in mijn schouder kneep. ‘Wat eruit moet, moet eruit.’ Ik schudde mijn hoofd.

‘Nee,’ zei ik resoluut, ‘Sarah zou gewild hebben dat we vieren dat ze geleefd heeft, in plaats van dat we rouwen om haar dood.’ Ik peuterde aan mijn nagels. Hij had me ervan overtuigd dat ik er over wilde praten, maar daar was ik plots niet meer zo zeker van. Waarom ook alweer? Omdat ik er niet mee wilde blijven zitten. Maar de herinnering aan de gebeurtenissen bracht zoveel emoties met zich mee, dat ik erdoor overweldigd werd. Ik voelde mijn hartslag versnellen en zweetdruppeltjes ontwikkelden zich op mijn voorhoofd. Ik haalde diep adem en probeerde de opkomende paniekaanval de kop in te drukken.

‘Alles goed?’ vroeg Campeling. Ik knikte en schudde mijn hoofd tegelijk.

‘Alles komt goed, meisje.’ De hand van mijn leraar verplaatste zich van mijn schouder naar mijn hoofd. Ik keek op. Campeling trok mijn hoofd naar voren. Met een klap belandde mijn wang op zijn onderbuik, net boven zijn geslacht. Hij streelde mijn hoofd in een troostend gebaar en ik hield me voor dat hij het goed bedoelde. De paniekaanval verdween door verbazing. Ik wilde mijn hoofd terugtrekken maar hij hield me tegen en even dacht ik iets te voelen wat ik liever niet voelde. Ik zette mijn handen tegen zijn heupen en

duwde hem achteruit, zodat mijn hoofd loskwam. Ik keek en mijn vermoeden werd bevestigd. Zijn geslacht was stijf geworden. Met een schok wendde ik mijn gezicht af en deed ik alsof ik niets gezien had.

‘Ben je in therapie gegaan?’ vroeg Campeling toen hij op zijn bureau ging zitten. Ik schudde mijn hoofd. Hij deed absoluut niets om zijn erectie te verbergen en ik deed mijn best dat te negeren.

‘Nee, ik denk niet dat het zal helpen mijn diepste gevoelens aan een wildvreemde te vertellen,’ zei ik. Ik stond op, ondanks mijn trillende benen en liep een rondje door het lokaal. Ik voelde me ongemakkelijk en gefrustreerd. Mijn leraar keek me na, ik voelde zijn ogen in mijn rug branden. Ik zuchtte en stopte weer voor zijn neus, met tranen in mijn ogen.

‘Het kan toch niet waar zijn? Sarah was altijd bij me en zo gezond als een vis,’ zei ik luid. Ik vocht tegen mijn tranen, maar er ontsnapte er toch een, die over mijn wang liep. Campeling stond op en kwam voor me staan.

‘Het leven is niet altijd zo mooi als het soms voorgesteld wordt. Je kunt je eraan hechten, je ziel eraan verkopen. Maar alles kan breken,’ zei hij. Hij legde zijn hand op mijn wang en streelde de traan weg. Zijn hand volgde een

haarlok tot voor mijn borst. Ik was verward, wist niet wat ik moest. Zijn hand gleed over mijn schouder, waardoor mijn vest er ook afgleed. Ik strekte mijn arm meteen uit om het op te trekken, maar Campeling pakte me vast en draaide me ruw om. Ik schrok en liet me op het bureau neerzetten. Even keek hij me aan. Hij bedoelde het goed, dacht ik, maar die gedachte verloor ik snel. Met één hand pakte hij mijn beide polsen vast en met de andere begon hij mijn vest uit te trekken. Ik kon door zijn kracht niets doen toen hij het helemaal uittrok en wegslingerde. Geschrokken keek ik hem aan, wat was hij aan het doen? Campeling suste. Mijn ademhaling versnelde en ik probeerde me los te trekken. Als dit een vorm van therapie was, was het er eentje die alle alarmbellen deed rinkelen. Nee, loeien.

‘Rustig maar. Niets aan de hand.’ Maar mijn instinct zei iets anders. Hoewel ik tegenstribbelde lukte het hem me achterover te duwen en mijn handen boven mijn hoofd vast te binden aan de richel van het bureau.

‘MENEER!’ riep ik geschrokken. Snel proppte hij een zakdoek in mijn mond. Mijn hersenen draaiden op volle toeren en een stemmetje vond zijn weg in mijn hoofd. *Waar is die behulpzame leraar gebleven? De man die je vertrouwde.* Ik probeerde te gillen, maar de

zakdoek in mijn mond belemmerde ieder geluid de weg naar buiten te vinden. Mijn benen vlogen alle kanten uit in een poging hem te schoppen, maar ook dat mislukte. Hij leek overal op voorbereid te zijn. Ik was bang voor hem, wat ging hij met me doen?

Helaas kwam het antwoord op die vraag eerder dan verwacht. Mijn gymleraar klom op het bureau en ging op mijn benen zitten, waardoor ik niet meer kon schoppen. Ik was machteloos, maar gaf niet op. Hij gaf een ruk aan mijn blouseje, waardoor alle knoopjes eraf sprongen en het ding futloos om me heen hing. Mijn lichaam kronkelde onder zijn gewicht. Ik probeerde om er onderuit te komen, maar ik zat vast. Opnieuw probeerde ik te gillen en opnieuw was dat tevergeefs. Ik begon te huilen en wilde hem smeken op te houden, me met rust te laten. Ik had al genoeg meegemaakt de afgelopen weken. Maar het ging niet.

Zijn handen waren overal en voelden heet aan als kolen. Ze sloten zich uiteindelijk om de knoop van mijn spijkerbroek. Die opende hij, gevolgd door de gulp. In zijn haast probeerde hij het ding van mijn heupen te trekken, maar het ging niet zo gemakkelijk als hij gehoopt had. Met veel moeite en gekreun schoof hij mijn broek tot over mijn knieën, waarna mijn

slipje volgde. Mijn afschuw maakte het mogelijk de prop uit mijn mond te spugen.

‘NEE! LAAT ME MET RUST!’ schreeuwde ik. Campeling keek op. De beestachtige blik in zijn ogen liet mijn hart overslaan van angst. Ik herkende hem niet meer, niet meer als mijn gymleraar. Ik herhaalde mijn uitroep. Campeling haalde uit en zijn vuist raakte me recht in het gezicht. Door de klap was ik even verdoofd. De tranen liepen over mijn wangen, ik wilde dit niet! Opnieuw begon ik te kronkelen en zodra ik mijn hoofd terug draaide zag ik dat mijn leraar zich uit zijn broek had gekregen. Godver, wilde hij dat naar binnen duwen? Al sinds het begin van mijn menstruatie had ik moeite gehad met het inbrengen van tampons. In het begin deed het echt pijn, later ging het alleen nog wat moeilijk. Op lichtere dagen lukte het nog steeds niet ze te gebruiken. En ik had dan geen vergelijkingsmateriaal, maar Campeling leek nogal grof geschapen te zijn. Dat ging pijn doen.

‘NEE! NIET DOEN!’ gilde ik, ik kreeg opnieuw een dreun. Mijn gezichtsveld vernauwde zich een beetje en de sterretjes dansten voor mijn ogen. *Ja, dacht ik, buiten westen raken. Dan is alles voorbij.* Helaas vervloog ook die droom

weer snel; de sterretjes verdwenen en ik was nog steeds in verdomd L212.

Campeling duwde mijn benen uit elkaar. Ik probeerde nog een keer hem tegen te houden, maar had geen kracht meer. Ik wist dat het geen nut had. Met betraande wangen sloot ik mijn ogen en bereidde me voor op de inslag. Hoewel ik niet goed wist hoe; dit was nog nooit gebeurd. Ik was nog maagd, hoewel dat niet lang meer zou duren. Ik opende mijn ogen en keek nog een laatste keer. Bijna automatisch drukte een schreeuw zich vanuit mijn middenrif naar boven.

‘STOP!’ schreeuwde ik nog. Hij schreeuwde terug dat ik mijn mond moest houden, maar staakte zijn bezigheden niet. Ik probeerde nog een laatste keer onder hem uit te komen.

‘Alsjeblieft,’ hilde ik. Maar het was te laat. Het was onmacht.

Een scheurende pijn verspreidde zich tussen mijn benen toen hij bij me binnendrong. Ik wilde schreeuwen, maar de pijn verhinderde zelfs dat. Mijn mond stond open, maar het geluid bleef achter. Bij de tweede keer opnieuw, een verschrikkelijke pijn. Het voelde alsof hij een tang had, waarmee hij mijn vagina zo ver mogelijk probeerde te openen. Veel verder dan mogelijk was. Ik voelde de huid scheuren en het bloed liep over mijn billen

naar beneden. Onverwachts en zo ruw als een beest dat geslacht werd. Dit kon niet gezond zijn.

Ik voelde de hete adem van mijn leraar op mijn huid, wat me nog misselijker maakte. Ik dwong mezelf mijn ogen gesloten te houden, kon niet kijken naar de smerige vent die boven me hing. Ik wilde hem niet zien, nu niet, nooit. Hij hijgde, snel en zwaar. Duidelijk genietend, terwijl ik onder hem lag te huilen. Hij ontnam me iets waardevols, iets wat ik met Felix had willen delen. Felix... was hij nu maar hier om me te helpen. Hij zou Campeling van me af gooien en me hier weghalen. Maar hij was er niet, evenals Sarah. Ik stond er alleen voor.

Een harde kreun liet me de realiteit nog meer inzien. Zijn stoten werden harder, pijnlijker, iedere keer iets meer. Hij beet me hard vlak boven de rand van mijn BH, meerdere malen. Ook dat probeerde ik te negeren. Ik wilde de pijn niet. Opnieuw kwam een schreeuw vanuit mijn middenrif omhoog, maar ik schreeuwde niet. Ik probeerde zo min mogelijk geluid voort te brengen voor het geval dat hij daarop kickte. Mijn tranen kon ik niet tegenhouden. Ik verloor mijn maagdelijkheid ongewenst aan mijn gymleraar en ik vond het afschuwelijk. Het deed pijn, op meerdere manieren.

Met een laatste, harde stoot kreunde hij en hij liet zich boven op me vallen. Ik voelde hem sidderen en zijn greep verslapte. Hij was klaargekomen. Dit was mijn kans, waarschijnlijk de enige kans. Ondanks de pijn wist ik mijn benen omhoog te brengen en hem een flinke dreun te geven. Hij rolde met een schreeuw van me af en viel op de grond. Woest kwam hij overeind, maar ik was voorbereid. Dit keer wel. Ik gooide mijn benen in de lucht. De hoge hakken van mijn pumps raakten hem in het gezicht en hij raakte buiten westen. Ik slaakte een zucht van verlichting, maar zat nog steeds vastgebonden. Kronkelend wist ik me naar boven te werken, waar ik aan het touw prutste tot dit eindelijk loskwam. Zo snel ik kon sprong ik van het bureau af. Ik trok mijn broek omhoog en griste mijn vest van de grond. Ik trok het aan en ritste het tot boven toe dicht, omdat mijn blouse niet meer dicht kon. Het merendeel van de knoopjes was gesprongen. Ik rende naar de deur en wilde die openen. De wanhoop sloeg toe toen ik ontdekte dat deze op slot zat en ik slaakte een paniekerige, langgerekte kreet; hij had de sleutels.

Met een gil zat ik rechtop. Het duurde voor mijn gevoel een eeuwigheid voor ik besepte dat

ik thuis was, in mijn eigen bed. Ik had weer gedroomd. Gedroomd over de nachtmerrie waar ik doorheen gegaan was. Sarah gestorven, mijn leraar die me verkrachtte. Ik was het lokaal uitgekomen doordat ik, godzijdank, de sleutels naast het bureau op de grond had zien liggen. Toen ik thuisgekomen was, had ik me huilend in mijn moeders armen gestort. Samen hadden we aangifte gedaan en aangezien mam advocaat was, hadden we de zaak gewonnen en Campeling was achter slot en grendel gegaan.

Toch had dat me geen rust geboden. Alles in de omgeving van mijn ouderlijk huis herinnerde me aan Sarah of Campeling en ik had het gevoel gehad dat ik gillend gek zou worden. Ik wilde daar weg en vertrouwde niemand van het mannelijke geslacht meer, zelfs mijn eigen vader niet. Ik wilde niet terug naar die school, in L212 komen of door iedereen als slachtoffer worden gezien. Samen met mijn vader Jack, moeder Maria, hondje Lilly en de as van Sarah was ik naar Eindhoven verhuisd. Middelburg had ik een jaar geleden achter me gelaten en in Eindhoven probeerde ik nog steeds alles een plekje te geven. Het ging moeilijk. Ik was direct weer naar school gegaan, waar ik nu één echt goede vriendin had. Zij kende mijn geheim niet, niemand kende het. Natuurlijk wist ze wel

van Sarah, maar over de rest had ik haar nooit verteld en dat was ik ook niet van plan.

Zodra de school uit was, ging ik iedere dag door naar een therapeut in de veronderstelling dat zij me kon helpen de dagen door te komen. Iedere middag kwam ik aan, vertelde ik over mijn dag terwijl ze notities maakte en moest ik vervolgens vertellen hoe alles in verbinding stond met mijn leven in Middelburg. Dat leven was juist hetgeen waar ik niet meer aan wilde denken. Na drie maanden had het me zo ziek gemaakt, dat ik mijn ouders gesmeekt had er niet meer naartoe te hoeven. Ze hadden toegezegd en sindsdien had ik mijn middagen doorgebracht met huiswerk. Totdat ik een dansschool gevonden had. Ik had bijna mijn hele leven gedanst. Toen ik drie was had mam me op klassiek ballet gezet, wat ik volgehouden had tot mijn veertiende. Daarnaast had ik vele stijlen uitgetprobeerd, voor een paar maanden of een paar jaar. Het was de enige sport en grootste hobby die ik beoefende en ik kon er geen genoeg van krijgen. Iedere nieuwe dans was een uitdaging voor me en die uitdagingen ging ik zelden uit de weg. In het dansen kon ik mijn emoties kwijt, zoals ik ze nooit gezegd of geschreven kon krijgen. Voor een lange tijd was deze dansschool het enige wat me op de been hield.

In de loop der tijd werd ik steeds minder afhankelijk van het dansen, maar het ging moeilijk. Het bracht afleiding, waar ik deze nodig had.

Ik wreef door mijn ogen en haalde diep adem om mijn op hol geslagen hart tot bedaren te brengen. Langzaam maar zeker lukte dit. Ik keek op mijn wekker. 05.16. Het was nog geen tijd om me klaar te gaan maken voor school, maar uit ervaring wist ik dat ik nu niet meer zou kunnen slapen. De verkrachting was zo een traumatische ervaring voor me geweest dat ik regelmatig de slaap niet kon vatten en geen mannelijk persoon behalve mijn vader meer vertrouwde. Binnen een week was het uitgegaan met Felix en was de familie Adams verhuisd.

Na nog een laatste blik op mijn wekker geworpen te hebben, besloot ik uit bed te gaan.

‘Heb je het trouwens al gehoord over Eva en Marcel?’ vroeg Amanda me. Het was de eerste pauze en we zaten zoals gebruikelijk samen aan een tafeltje in de aula. Ik at mijn boterhammen terwijl ik deed alsof ik aandachtig naar haar luisterde. Amanda was een roddeltante van de bovenste plank. Ik kon het echt gezellig met haar hebben, maar zodra

ze begon te roddelen, luisterde ik niet meer naar haar.

Ik wist dat ik een uitgebreid verslag van vermoedelijk een nieuwe relatie zou krijgen als ik nee zei en als ik ja zei, moest ik het zelf uitleggen. Ik koos voor de eerste optie en de informatie die Amanda me gaf ging er in het ene oor in en door het andere oor weer uit. Ik was eigenlijk niet zo geïnteresseerd in hoe Eva en Marcel in de bioscoop gezoend hadden of hoe Rick en Tiffany het bij het uitgaan stiekem in de bosjes gedaan hadden. Het idee met een jongen intiem te zijn, meer te doen dan de hand schudden, bezorgde me de rillingen en maakte me misselijk. Puur en alleen door de gebeurtenis in L212, een lokaal dat hier op school gelukkig niet bestond. Ik was ervan overtuigd dat ik in paniek raken zou als ik, op wat voor manier dan ook, ooit nog te maken kreeg met die combinatie. Slechte herinneringen, ervaringen en dus toekomst behoorden tot die code voor mij. Niets zou dat veranderen. Ik vroeg me dan ook af of ik ooit in staat zou zijn een man lief te hebben. De rillingen liepen me over de rug bij de gedachte, maar ik herinnerde me mijn kinderwens heel goed. Ik kon niet wachten om een gezinnetje te stichten met de man van wie ik hield, dat was altijd mijn droom geweest. Nu was ik bang dat

ik die man vanwege mijn angsten nooit zou vinden en dat er daardoor nooit kindjes zouden komen. Adoptie zou een mogelijkheid zijn, maar ik verlangde naar een baby van mijn eigen vlees en bloed. Nu nog niet natuurlijk, maar over een aantal jaren.

‘Volg je het nog?’ vroeg Amanda, om zeker te zijn dat ik alles in de juiste volgorde en termen opsloeg. Ik knikte en Amanda vervolgde haar verhaal over de intimiteiten van Eva’s en Marcells liefdesleven.

Ook dansen leek in de problemen te komen. Ik was bang dat ik er vanaf nu problemen mee zou gaan krijgen. Voorheen hadden we met 26 man in de groep gezeten, twaalf jongens en veertien meiden. Dat was nu drastisch veranderd. We waren nu met een veel kleinere groep, waarin evenveel jongens als meisjes zaten. Als we in paren moesten dansen had ik voorheen telkens vrijwillig aangeboden met een ander meisje te dansen. Nu zou dat niet meer kunnen. Ik werd verplicht met een jongen te dansen, met wie ik verder niets te maken had. Dat hoorde bij stijldansen en dat was niet altijd even leuk. Wanneer je een dans als de jive danste, was er geen probleem. De jive was vrolijk; je hupste net zo veel rond als dat je elkaar vast had, maar ik wist dat binnenkort de rumba aan de beurt was. De